

82А.111(74)
В14

С 1215403

ЛОРЕТ
ЕНН ВАЙТ

**ЩОДЕННИК
ПОКОЇВКИ**

переклала Наталія Гоїн

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОВОГО ЛЕВА

МЕЛ

1 листопада 2019 року. П'ятниця

Мел із Бенуа підіймаються сходами до квартири Кіт Дарлінг. На годиннику 20:43, і по дашку сходового прогону гучно барабанить дощ.

Лула та решта команди досі намагаються знайти Нортів, а Мел із Бенуа вирішують пошукати у квартирі покоївки підказки щодо того, де знайти її саму. Мел також хоче взяти якусь річ для аналізу ДНК, щоби порівняти той зразок із кров'ю з місця злочину.

Коли вони піднімаються на другий поверх старого будинку в східній частині Ванкувера, Бенуа каже:

— Дейзі Ріттенберг не впізнає на фото Дарлінг — ти в це віриш?

— Наразі я нічому не вірю, — відповідає Мел, поки вони йдуть коридором і перевіряють номери квартир.

Коридор тьмяно освітлений, і в ньому пахне карі з індійського ресторану внизу.

— А Ванесса Норт не зателефонувала після того, як Дейзі та Джон Ріттенберги начебто впустили квіти

з пирогом на її порозі й через проблему зі здоров'ям відразу поїхали?

— Дейзі стверджує, що познайомилася з вагітною Ванессою на передпологових заняттях із йоги. Та й Бінті теж каже, що Дейзі приходила до бістро з вагітною подругою. Можемо завтра навідатися до тих йогів. Може, вони зможуть підказати, де шукати Ванессу та Гаруто Нортів.

Біля порога квартири, де мешкає Дарлінг, Бенуа різко завмирає. Підносить руку вгору, зупиняючи Мел. Прикладає палець до губ і вказує на двері.

У помешканні Дарлінг горить світло. Двері трішки прочинено. Всередині рухається чийсь силует.

Мел і Бенуа обмінюються напруженими поглядами. Бенуа дає знак Мел, і без зайвих слів вони одночасно займають позиції обабіч від дверей. Вони чують усе-редині гуркіт, а тоді чийсь стогін.

Вони виймають зброю.

Стоячи біля дверей зі зброєю наготові, Мел простягає руку і стукає.

— Агов! Тут хтось є? Це поліція.

Тиша.

— Агов! — Кричить Бенуа. — Це поліція. Ми заходимо!

Мел штовхає двері. Вони відчиняються навстіж. Бенуа забігає до передпокою і прикриває Мел, яка заходить слідом.

Вони бачать чоловіка, котрий зігнувся над столом біля вікна, стоячи спиною до них.

— Поліція! — Голос Бенуа гримотить у маленькій квартирі. — Сер, відійдіть від столу. Ідентифікуйте себе.

Чоловік різко обертається, бачить їх і скрикує. Його руки миттю здіймаються вгору, й він упускає скляну банку. Та вдаряється об підлогу. Скло розбивається, й уміст банки розлітається квартирою.

— Зупиніться! — кричить чоловік із піднятими руками. — Будь ласка. Я... Я не робив нічого поганого.

— Сер, ідентифікуйте себе, — повторює Бенуа.

— Даруйте? — Чоловік схиляє голову набік і трохи нахилиється вперед, ніби не чує їх.

— Ваше ім'я, сер! — кричить Бенуа. — Як вас звать?

— С-Семюел Берковіц. Я-я живу по сусідству. — Він затинається і труситься від страху.

— Що ви робите в цій квартирі? — питає Бенуа. — Чому ви не відповідали?

— Вибачте. Я не чую.

Бенуа повторює голосніше:

— Сер, що ви робите в цій квартирі? Чому ви не відповідали?

Мел дивиться на розсипаний по підлозі уміст банки. Схоже на пташиний корм.

— Я не маю слухових апаратів. Ви... Ви не проти, якщо я їх надягну?

Бенуа опускає зброю. Мел продовжує тримати літнього чоловіка на прицілі, якби він раптом вирішив щось утнути.

Сем Берковіц тремтячими вкритими старечими плямами руками нишпорить у кишені й дістає свої слухові апарати.

Він ледве вставляє їх в обидва вуха, так сильно трусяться його руки.

— Я не люблю постійно їх носити, — каже літній чоловік.

Його очі стають вологими, у зморшках збираються сльози.

— Я прийшов по їжу для Страшка. Це одноногий ворон, який прибився до Кіт. Я... Я маю ключі від її квартири. Кіт теж має ключі від моєї — про всяк випадок, якщо комусь із нас знадобиться допомога. Вона попросила мене годувати Страшка, якщо з нею щось станеться. Ви... Ви налякали мене.

— Вибачте, сер. Я капрал Бенуа Салуму. — Він ховає зброю в кобуру.

— А я сержантка Меллорі Ван Альст.

Мел теж забирає зброю в кобуру під курткою. Вона показує своє посвідчення.

— Ми намагаємося знайти Кіт Дарлінг.

— То вона вже в офіційному розшуку? — питає Сем Берковіц.

Він видається пригніченим.

— Сер, чи можемо ми допомогти вам обійти те розбите скло під ногами?

Коли Бенуа робить крок, під його важким черевиком хрускотить уламок скла. Бенуа бере чоловіка попід

руку, обережно відводячи його від розсипаних по підлозі друзок і пташиного корму.

— Чи можу я сісти? — питає Берковіц. — Мое серце... Це такий шок. Воно галопує, ніби кінь.

Бенуа підсуває стілець і допомагає Семові Берковіцу сісти.

— Сер, можливо, вам потрібна медична допомога? Чи можу я перевірити ваш пульс? Я проходив навчання з надання першої допомоги, — каже Бенуа.

Чоловік закасує рукав і простягає руку.

— Упевнений, що зі мною все добре. Просто треба перевести подих.

Мел помічає татуювання на внутрішньому боці чоловікового зап'ястя. Бенуа теж його бачить. Він кидає погляд на Мел.

«Концентраційний табір, — думає вона. — Сем Берковіц пережив Голокост». Її груди стискаються. Поки Бенуа перевіряє пульс Берковіца, вона йде до кухні принести чоловікові склянку води.

Мел відкручує кран і роздивляється кухню. Невеличка. Стара. Горщик із базиліком на підвіконні. Колекція маленьких різнобарвних чайничків. До холодильника магнітами прикріплено світлини та поштові листівки з таких місць, як Таїланд, Ісландія, Кенія, Галапагоські острови, Патагонія, Австралія, Камбоджа. Поки вода тече, Мел перевіряє зворотні сторони кількох листівок. Жодного тексту чи поштового штемпеля. Їх нізвідки не надсилали. Напевно, Кіт Дарлінг

отримала їх в якийсь інший спосіб і вирішила зберегти. Мел схиляється і розглядає фотографію групи молодих людей. Серед них є й Кіт. А на іншій світлинці дівчина позує сама на тлі водоспаду. Усміхнена, життєрадісна, засмагла, вітер роздмухує біляве волосся, на її руках численні браслети.

Мел наповнює склянку водою і відносить її Семові Берковіцу.

— Містере Берковіц, чи знаєте ви, хто ті люди поруч із Кіт Дарлінг на фото, яке висить на холодильнику?

Чоловікові очі затягує туманом.

— Це її друзі з театральної трупи. Я не знаю, як їх усіх звати. Знаю лише Буна. Кіт колекціонує листівки. Це ті місця, де вона хоче побувати. Кіт мріє мандрувати світом. Вона завжди каже, що так і зробить, якщо виграє в лотерею. Що з нею сталося? З нею все добре?

— Саме це ми й намагаємося з'ясувати. — Бенуа відпускає чоловікове зап'ястя. — Сер, здається, ваше серце трохи заспокоїлося. Скажіть, якщо почуватиметеся зле. Вибачте, що так налякали.

Мел подає чоловікові склянку води. Він п'є, тримаючи її обіруч.

— Наскільки нам відомо, сьогодні Кіт не вийшла на роботу, — каже Мел. — Її роботодавиця та її друг хвилюються за неї. Можете сказати, коли бачили її востаннє?

— Передучора. Вона допомогла мені занести до квартири пакети з продуктами. Я бачив, що в неї щось

трапилося. Я це відчув. Вона була мовчазна. Якесь наче замислена. А тоді попросила мене годувати її ворона, якщо з нею щось станеться. — Його очі знову заходять сльозами. — Я мав би щось зробити. Я бачив, що вона налякана.

— Що означає «якщо з нею щось станеться»? — питає Мел.

— Я питав її, — каже Берковіц. — Вона сказала: якщо помре, чи раптово зникне, чи ще щось таке дивне.

Мел переглядається з Бенуа і каже:

— Може, вона розповідала, чого боїться?

Чоловік сумовито хитає головою.

— Хіба що... Десь тиждень тому — може, трохи раніше — вона запитала, чи я минулого вечора бачив когось у тінях по інший бік вулиці навпроти нашого будинку. Вона сказала, що він стежить за її вікнами.

— Він? — перепитує Мел.

Берковіц киває.

— А за кілька днів до того вона казала, що хтось ішов за нею від станції метро. За її словами, то був якийсь чоловік у чорному.

— Вона описувала того чоловіка? — питає Бенуа.

— Вона сказала, що в нього світло-каштанове волосся, а ще він високий і міцної статури. Та це все, що вона змогла побачити.

— Може, вона ще щось казала? — питає Мел.

— Ні. Та я хвилювався за неї. А вчора не чув її повернення. І не бачив на парковці під будинком її

автівки. А сьогодні вранці Страшко бився крилами в моє вікно. Він прилетів до мого балкона. Мовби намагався мені щось сказати. Такий украй стривожений, стрибав на одній лапці. Я мав кілька насінин і дав їх йому. А тоді прийшов до квартири і постукав у двері Кіт, погукав її. Та ніхто не відповів. По обіді приходив її друг, Бун, він теж її шукав. Далі Бун постукав у мої двері й запитав, чи бачив я Кіт. Він видавався дуже стурбованим. Бун сказав, що Кіт не відповідає на дзвінки. Тому ми взяли мій ключ і разом зайшли до її квартири. Ми хотіли пересвідчитися, що вона випадково не послизнулася у душі й не розбила голову. Чи ще щось жахливіше... Але тут нікого не було.

Поки чоловік говорить, Мел уважно роздивляється квартиру. Вона маленька. Затишна. Тут багато різних дрібничок. Прикраси у стилі бохо. Соляна лампа. Свічки. Азійські чохла на подушках, оздоблені пришитими до них крихітними дзеркальцями. Макраме. Багато рослин. Афіші театральних постановок. Грецькі театральні маски на стіні. Заставлені книжками полиці.

— Може, ви помічали, — питає Мел, — що останнім часом Кіт поводитися якось незвично чи бачилася з якимись новими людьми?

Берковіц хитає головою.

— Я лише звернув увагу, що останніми місяцями вона видавалася збентеженою. Десь від липня. Саме